

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת וישב ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

יוסף צדיק יסוד עולם

בשמש ירח וכוכבים, שגם הם נכללים ביוסף היסוד, ומשפיעים את שפע היסוד באתערותא דלעילא.

מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (לו) לשבע שנים נולדו ליצקב אחד עשר שבטים ובת אחת וכלן נולדו זוגן עמם חוץ מיוסף שלא נולד זוגו עמו שהיתה אסנת בת דינה ראויה לו לאשה. נראה דלכן כל השבטים נולדו עם תאומה לרמז שהם שיכים לעולם הנקבה, ויוסף נולד בלי תאומה, לרמז ששיך לעולם הזכר. וכן הפסוקים המדברים על פגישת יוסף ואחיו (בראשית מג, יז, כד) "ויבא האיש את האנשים ביתה יוסף" ר"ת ביא"ה המרמזת על זיווג.

מצינו בגמרא (תענית יא:) אמר ריש לקיש אסור לאדם לשמש מטתו בשני רעבון שנאמר "וליוסף ילד שני בניו בטרם תבוא שנת הרעב". נראה לבאר על פי דברינו דבזמן רעב היסוד הכללי של העולם הוא בצמצום, ואינו משפיע את השפע כדרכו, ולכן אסור לאדם לשמש מטתו, כיון שהיסוד הכללי אינו משפיע כדרכו. ונראה דלכן נלמד דבר זה מיוסף, דיוסף הוא היסוד, ומן הראוי שהוא ללמד הלכות יסוד. וכן מצינו בגמרא (כתובות י:) שצריך שבע בשביל להזדוג בשלמות. וכן מצינו בזהר (ויגש ריא:) שבשביל לפרות ולרבות צריך להיות בתפנוקי עולם בלי צער.

מובא בלק"ת להאריז"ל (בלק ע' רכב) "כלחך השור את ירק השדה", הוא לוחך את ירק [קרי] השדה, הן הנשמות היוצאים מזיווג עליון, השדה גימטריא שדי, רומז לצדיק יסוד. נראה לבאר על פי דברינו דשור הוא יוסף היסוד, כמו שכתוב (דברים לג, יז) "בכור שורו הדר לו", והוא לוחך ומלקט את הניצוצות והנשמות שהם בבחינת ירק וקרי, היינו שנפלו למטה למקום הפרוד, וכיון שהם שיכים לבחינת השדה בגימטריא שדי, לכן יוסף היסוד, מלקט אותם ומעלה אותם.

מצינו בגמרא (ב"ק ב:) תנו רבנן ג' אבות נאמרו בשור הקרן השן והרגל. נראה דלכן ג' אבות אלו הם ר"ת קשר, קרן שן נגל, דהשור הוא בחינת יסוד של יוסף, והיסוד נקרא ברית שהוא קשר. וכן מובא בספר 'אדרת אליהו' ל'בן איש חי' (פ' משפטים) ששור

מצינו בזהר (מקץ ו) שיוסף שיך לעולם הזכר, וכל השבטים שיכים לעולם הנקבה שמקבלת מיוסף. כתוב (בראשית לו, ז) "והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחווין לאלמתי". נראה דלכן ראה יוסף בחלום אלמות חטים שמשתחווים לו, דחטה מסמלת את חוטי השפעת הפרנסה כדבארנו במאמר 'חוטי החשמל', וכל החוטים משתחווים לחוט של יוסף, ש"הוא המשביר" שמשפיע לכלם. וכן מובא בספר 'בן איש חי' (שנה שניה פ' צו) היסוד נקרא אלמה מפני ששם נקבצים אורות העליונים. וכן "אנחנו מאלמים" בגימטריא זרע, דהשפעת היסוד היא בבחינת זרע. וכן בינ"ה המסמלת את שרש היסוד, מרמזת במלה "תסבינה" דהאחים מתבטלים ליוסף שמשפיע להם את שפע היסוד הנמשך מהבינה.

מובא ב'תורה אור' (וישב כח.) "והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה" שזה היה עבודת השבטים שהיו מבררין הניצוצין שנפלו בבחינת פרוז, והיו מעלין אותן בבחינת מין נוקבין, וזה הנקרא אלמה, דמתחלה היו השבילים מפרדים זה מזה, ועל ידי קשירה זו היו לאחדים. נראה דלכן כל האלמות משתחוות לאלמת יוסף, לסמל שהעלאת מין נוקבין באתערותא דלתתא נעשית דרך היסוד, שנמצא ביד יוסף. עין בפרע"ח להאריז"ל (הזמירות ע' קמא) שרה"ת של מין נוקבין מ"ן, בגימטריא מלך, ובגימטריא צ', דמ"ן בא מהמלכות, ועולה דרך האות צ' המסמלת את היסוד.

על פי זה נראה לישב קשית ה'תורת מנחם' (חלק כז ע' 241) מדוע נשנה החלום אצל יוסף פעמים, גם על ידי אלמות וגם על ידי שמש ירח וכוכבים. דבשלמא אצל פרעה כתוב "ועל השנות החלום וגו'", כיון ש"ממהר האלהים לעשותו", ומה הטעם אצל יוסף. ומבאר לדברינו דחלום האלמות מרמז על העלאת מין נוקבין למטה למעלה דרך יוסף, ומרמז שכל הנמצאים למטה נכללים ביוסף ומעלים דרכו את המין נוקבין. וחלום השמש והירח וכוכבים שמשתחווים ליוסף מרמז על העולמות העליונים הנרמזים

הוא מלשון **שוֹרָה** וקוים. ובארנו במאמר 'חשמל תורה' שהיסוד הוא בחינת קו. וכן נראה ששור מרמז על שורש השפע.

וכן מובא בספר 'העמק דבר' (דברים לג, יז) "**בכור שורו**" שור הוא משפיע גדול לתבואה כדכתיב "**ורב תבואות בכח שור**", על פן פנה השפעת שבט יוסף לשור, ובכור שור הוא המבחר שבמשפיעים, ובאשר שהיה יוסף מצין בגמילות חסדים ובהשפעת כל טוב, על פן פנה אותו בכור שור. וכן פנה היא מלשון פרי המסמל את השפעת היסוד. עין ב'בעל הטורים' (בראשית מט, כב) שמקשר בין הפרות העולות מהיאר, ליוסף שנאמר עליו "בן פרת יוסף".

כתוב (בראשית מג, כה) "**וינינו את המנחה עד בוא יוסף בציהרים כי שמעו כי שם יאכלו לחם**". נראה דגש כאן רמז שבשביל לקבל את הלחם והפרנסה מיוסף, צריך להכין את המנחה מקדם, היינו להעלות מין נוקבין באתערותא דלתתא. וכן יעקב רמז להם במנחה זו ענין זה, כמו שכתוב (שם יא) "קחו מזמרת הארץ בכליכם", ס"ת מצורת, דעל ידי המצוות ומעשים טובים מכינים את המנחה. וכן "**וינינו את המנחה**" בגימטריא תורה. וכן רח"ל המסמלת את המלכות, מרמזת בכתוב (שם מג, יא) "והורידו לאיש מנחה מעט צר" בדלוג הפוך של שש אותיות, דמנחה זו באה מהמלכות של רחל ליסוד השיך למספר שש.

וכן מצינו בזהר חדש (חוקת סב.) שהמלכות נקראת בשם מנחה. וכן מנחה זו היה בה דבש המסמל את המלכות, כמובא ב'ספר הלכות' להאריז"ל (עקב ע' רעח). וכן ב'טון המסמלת את המלכות כמובא בזהר חדש (תיקונים קלג:) מרמזת בכתוב "**בטנים ושקדים**". וכן הכתוב (שם כו) "**ויביאו לו את המנחה אשר בידם הביתה**" ר"ת **אהבה**, דהבאת המנחה היתה בבחינת זיווג יסוד ומלכות הנעשה באהבה. וכן כל עבודת ה' באתערותא דלתתא צריכה להעשות באהבה. כמובא בזהר (תיקונים כה:) שבלי אהבה אין העבודה עולה למעלה.

וכן מצינו ברש"י שם שהיתה במנחה שענה, ומובא בפרוש ה'מתוק מדבש' על הזהר (ויחי ריז.) ששענה מסמלת זיווג יסוד ומלכות, דשענה היא אותיות **שעה** המסמלת את המלכות עם האות ו' בתוכה המסמלת את היסוד שמתחבר למלכות. וכן מצינו בזהר (תיקונים ו:) שפרצופי עולם היצירה הם בבחינת שענה, ועולם היצירה הוא בבחינת אות ו'. וכן כשהורידו את יוסף למצרים, מצינו ברש"י (בראשית לז, כה) שהיתה שענה בעגלות שלקחו את יוסף. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (שבת ע' תמח) ששענה היא אותיות **ש"ע ו"ה**, ומרמזת על ש"ע נהורין שיורדים למלכות בסוד הזיווג.

כתוב (שם מב, יב) "**ויאמר אליהם לא כי ערות הארץ באתם**

לראות". נראה דיוסף רמז להם שעל פי האמת הם באו לחפש אותו, כדי לקבל את השפע מהיסוד. לכן אמר להם שבאו לראות את "**ערות הארץ**", דהיסוד הוא בחינת ערנה. וכן כשיוסף התגלה לאחים הוא הראה להם את היסוד שלו, כמובא ברש"י (בראשית מה, ד), דהתגלות יוסף לאחים סמלה את התגלות היסוד, לבוא ולהשפיע למלכות.

מצינו בזהר (מקץ קצו.) שיוסף הכין את הרכוש גדול שיהיה לבני ישראל כשיצאו ממצרים, על ידי שקבץ הכסף וזהב מפל העולם בשני הרעב וזה לשון הזהר שם יוסף שהוא צדיק הוא **גרם עשר כסף וזהב לטל ישראל, כמו שכתוב ויזיאו בכתף וזהב**, וימן יד הצדיק בא זה לישראל. וכן נראה שיוסף השיב כספיהם באמתחותיהם, לרמז להם שהשפעת הממון באה ממנו, דיוסף הוא היסוד שמשפיע את השפע למלכות. וכן מובא בספר 'נעם אלימלך' (פ' מקץ) שיוסף אמר לאחים (בראשית מג, כג) "**כספכם בא אלי**" לרמז להם שהוא הצנור שמשפיע להם את הממון, וכל הממון שהוא אוסף מפל העולם הוא בשבילם. ולפי זה מובנת תשובת יוסף לאחים על החזרת הכסף לאמתחותיהם, דכיון שכספם בא אליו והוא משפיע להם גם את הכסף, הוא שם להם את הכסף בחזרה לרמז להם שהכסף בא ממנו. וכן יוסף הצדיק בגימטריא מקור הזהב.

וכן רואים שרק לאחר שיוסף נולד, התחיל יעקב לקבל משכרת מלבן. כמובא בכתוב (בראשית ל, כה) "**ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף, ויאמר יעקב אל לבן וגו', ויאמר נקבה שכרך עלי ואתנה וגו'**". ואת המשכרת יעקב קבל דרך המקלות בשקתות המים, המרמזות על היסוד, כדבארנו במאמר 'חשמל ציצית'. ועבור משכרת זאת, עבד יעקב שש שנים כמו שכתוב (בראשית לא, מא) "**ושש שנים בצאנך**" לרמז שהשפע בא ממספר שש. וכן "**נקבה**" בגימטריא יוסף. וכן המשך הכתוב שם (ל, מג) "**ויפרץ האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים וחמרים**" בגימטריא יוסף. וכן "**ושש שנים בצאנך**" ס"ת ש"ם המסמל את היסוד של יוסף. וכן מיל"ה מרמזת בכתוב (שם כט, טו) "**ועבדתני חנם הגידה לי מה משכרתך**" בהפוך אותיות.

נראה דלכן אבנו של יהודה בחשן היתה נפרד, כמובא במדרש (שמו"ר לח, ט) דנופך בגימטריא יוסף ויש כאן רמז שיהודה אין לו מעצמו כלום, רק מה שמקבל מיוסף. וזה גופא הטעם שיוסף בגימטריא ציון שמשמלת את היסוד שבמלכות שביד יהודה, כדבארנו במאמר 'חשמל מטה', דכל השפע שיש בציון בא מיוסף. וכן מצינו בזהר (פקודי רמ: ובפרוש 'מתוק מדבש' שם) שלעתיד לבוא ירצפו

את ירושלים וציון באבני נֶפֶךְ שִׁנְקָרַיִם אַבְנֵי צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם וְעַל זֶה כְּתוּב "הִנֵּה אֲנִי מֵרְבִּיץ בַּפּוֹךְ אַבְנֵיךָ" דַּפּוֹךְ הַפְּנִינָה לְאַבְנֵי נֶפֶךְ, וְרוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין צִיּוֹן לְנֶפֶךְ, שֶׁהֵם אוֹתוֹ מִסְפָּר וְאוֹתָהּ בְּחִינָה. וְכֵן מוּבָא שֵׁם שְׂאֲבֵגִי נֶפֶךְ מִשְׁמָשִׁים אֶת הַנְּשִׁים לְכַחַל אֶת עֵינֵיהֶן, וְרוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין אַבְנֵי נֶפֶךְ לְנָשִׁים שֶׁמְסַמְּלוֹת אֶת הַמַּלְכוּת. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'מִדְרַשׁ אֲבוֹת' בְּשֵׁם 'מִדְרַשׁ תַּלְפִּיּוֹת' שְׂאֲבֹן הַנֶּפֶךְ יֵשׁ בָּהּ סִגְלָה לְהַשְׁקִיט אֶת תַּאֲנוֹת הַמִּשְׁגָּל. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּאָבֹן זֶה שֶׁשִּׁיכַת לְיִסּוּד יִדְקַדְשָׁה מְגַנָּה עַל הָאֲדָם מִתַּאֲנוּהַ שֶׁשִּׁיכַת לְיִסּוּד דִּקְלָפָה.

בְּנִכּוּחַ בֵּין יוֹסֵף לַיהוּדָה מוּבָא בְּרַבְנּוּ בַחֲזִי (בְּרַאשִׁית מִד, כז) **אָמַר לוֹ יְהוּדָה בְּתַחֲלָה בָּאתָ עֲלֵינוּ בְּעַלְלִיָּה וְאַמְרַתָּ לָנוּ מְרָגְלִים אַתֶּם, לְרֵאוֹת אֶת עַרְוֹת הָאָרֶץ בְּאַתֶּם, גְּבִיעַ גִּנְבַתֶּם, אִם אֲנִי מוֹצִיא חֲרָבִי מִנְּרִתִיקָה אֲמַלֵּא כָּל מְצָרִים הָרוּגִים, אָמַר לוֹ יוֹסֵף אִם תּוֹצִיא חֲרָבְךָ אֲנִי כּוֹרֵכָה עַל צְוֹאֲרֶךָ, אָמַר לוֹ יְהוּדָה אִם אֶפְתַּח פִּי אֲבַלַע אוֹתְךָ, אָמַר לוֹ יוֹסֵף אִם תִּפְתַּח פִּיךָ אֲנִי סוֹתְמָה בְּאָבֹן. נִרְאָה דִּיּוֹסֵף רָמַז לַיהוּדָה שְׂאִינוּ מִפְּחַד מִחֲרָבוֹ, דִּהוּא הִיִּסּוּד שֶׁהוּא בְּבַחֲנֵינָת חֲרָב, וְהוּא יָכוֹל לְכַרֵּךְ אֶת הַחֲרָב עַל הַצְּוֹאֵר, דִּיהוּדָה קֶשׁוּר בְּצוֹאֲרוֹ לְיוֹסֵף שֶׁמִּמֶּנּוּ הוּא מְקַבֵּל הַשְּׁפָעִתוֹ. וְיְהוּדָה עָנָה לוֹ שֶׁיְכוֹל לְבַלְעוֹ בְּפִיו, דְּכַח הַמַּלְכוּת שֶׁל יְהוּדָה הִיא בְּפֶה. כְּדַבְּאֲרֵינוּ בְּמֵאֲמַר 'שְׁלַחן פֶּה'. וְיוֹסֵף עָנָה לוֹ שֶׁהוּא יָכוֹל לְסַתְּמָה בְּאָבֹן, הֵינְנוּ שִׁסְתָּם אֶת אָבֹן הַנֶּפֶךְ וְאָבֹן צִיּוֹן, שְׂאִין לָהֶם מַעֲצָמָם כְּלוּם, רַק מָה שֶׁמְקַבְּלִים מִיוֹסֵף.**

כְּתוּב (שֵׁם ג, יז) **"כֹּה תֹאמְרוּ לְיוֹסֵף אֲנָא שָׂא נָא פְּשַׁע אַחֲיֶיךָ וְחַטָּאתָם כִּי רָעָה גַמְלוּךָ וְעַתָּה שָׂא נָא לְפָשַׁע עַבְדֵי אֱלֹהֵי אַבְיֶיךָ וַיַּבֶּךְ יוֹסֵף בְּדַבְרָם אֲלֵיו".** נִרְאָה דְּלָכוֹן מְזַכְּרוֹת פְּעָמִים בְּכְתוּב זֶה הַמַּלְכִים **"שָׂא נָא"**, דְּ"ש"א נָא" ר"ת שׁוֹר אֲרִיָּה נֶשֶׁר אָדָם, שֶׁהֵם הַד' פְּנִים שֶׁבְּמִרְכָּבָה, וְהָאֲחִים רָמְזוּ לְיוֹסֵף שֶׁהוּא צְרִיךְ לְסַלַּח לָהֶם, דְּד' חַיּוֹת אֵלוֹ שִׁיכּוֹת לְחַשְׁמֵל שְׁנִכְלָל בִּיִסּוּד שֶׁל יוֹסֵף. וּבְזֶה שִׁיּוֹסֵף יִסְלַח לָהֶם תִּהְיֶה בְּחִינַת סְלִיחָה שֶׁל הַמִּרְכָּבָה שְׁנִכְלָלָת בּוֹ. וְכֵן רָמְזוּ לוֹ שְׂאֵם לֹא יִסְלַח יְהִיָּה פָּגָם בְּחַשְׁמֵל, וְהַמִּרְכָּבָה לֹא תוּכַל לְהַשְׁפִּיעַ אֶת הַשְּׁפָע לְיִשְׂרָאֵל. וְכֵן **"שָׂא נָא פְּשַׁע"** ר"ת נֶפֶךְ שֶׁהִיא בְּגִימַטְרִיא צְדִיק יִסּוּד עוֹלָם. וְכֵן נֶפֶשׁ מִסְמַלְת אֶת הַמַּלְכוּת שֶׁהָאֲחִים שִׁיכּוֹם אֲלֵיהָ.

כְּתוּב (בְּרַאשִׁית מַח, ב) **"וַיַּגֵּד לְיַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הִנֵּה בָנֶיךָ יוֹסֵף בָּא אֵלֶיךָ וַיִּתְחַזַּק יִשְׂרָאֵל וַיָּשֶׁב עַל הַמַּטָּה"** נִרְאָה דְּכְשִׁיּוֹסֵף הִיִּסּוּד מְגִיעַ, מְרָגִישׁ יַעֲקֹב הַתַּפְּאָרְת מִיַּד אֶת הַשְּׁפָע שֶׁהוּא מְקַבֵּל כְּדִי לְהַשְׁפִּיעַ לְיִסּוּד, וּמִתְחַזַּק **"וַיִּתְחַזַּק יִשְׂרָאֵל וַיָּשֶׁב עַל הַמַּטָּה"**. וְנִרְאָה דְּלָכוֹן הוּא יָשֶׁב עַל הַמַּטָּה, דְּמוּבָא בְּפֶרַע"ח לְהָאֲרִיז"ל (הַצִּיצִית ע' סב) שֶׁמִּטָּה מְסַמְּלָת אֶת הַמַּלְכוּת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בְּשַׁלַּח נד) שֶׁהִיִּסּוּד נִקְרָא **רֹאשׁ הַמַּטָּה**. וְלָכוֹן יַעֲקֹב יָשֶׁב עַל הַמַּטָּה לְרַמֵּז

שֶׁהַמַּלְכוּת תִּקְבֵּל עִתָּה שְׁפָע מִהַתַּפְּאָרְת וְהִיִּסּוּד. וְכֵן מוּבָא בְּש"ךְ עַל הַתּוֹרָה (שֵׁם) שֶׁהַמַּלְכָּה **"הִנֵּה"** בְּגִימַטְרִיא **שְׁשִׁים**, וְכֵן הַמַּלְכָּה **"הַמַּטָּה"** עִם הַכּוֹלָל בְּגִימַטְרִיא **שְׁשִׁים**, וְרוֹאִים רָמַז לְמִסְפָּר שֶׁשׁ בְּכְתוּב זֶה. **נִרְאָה** דְּאֲצֵל אַבְרָהָם וַיִּצְחַק אֲרַע שָׁנָסוּ לְפָגָם אֶת נְשׁוֹתֵיהֶם וְלֹא אֲצֵל יַעֲקֹב, אֵף עַל פִּי שֶׁהָיוּ לוֹ ד' נְשִׁים וְהָיָה בְּגִלְיוֹת רַבּוֹת וְכו', דְּיַעֲקֹב מִטָּתוֹ שְׁלָמָה שְׁלֹא יָצָא מִמֶּנּוּ זָרַע לְצַד הַקְּלָפָה, וּמִמִּילָא אִין לְסִטְרָא אַחְרָא מְקוּם בְּמַטָּה שֶׁל יַעֲקֹב כָּלֵל. מָה שְׂאִין כֵּן אֲצֵל אַבְרָהָם וַיִּצְחַק שֶׁהִיָּתָה לְסִטְרָא אַחְרָא אַחֲזִיָּה בְּמַטָּה דְּרַךְ יִשְׁמַעֲאֵל וְעֵשׂוֹ, הוּא נָסָה לְפָגָם גַּם בְּנְשׁוֹתֵיהֶם שֶׁהֵן בְּבַחֲנֵינָת מַטָּה. [פְּרוּשׁ כְּעִין זֶה מוּבָא בְּמַגִּיד מִיִּשְׂרָאֵל לְבֵית יוֹסֵף פ' לך לך].

מוּבָא בְּבַעַל הַטּוֹרִים (בְּרַאשִׁית מִז, כח) **"וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאָרֶץ מְצָרִים"** לּוֹמַר שְׁלֹא חָיָה יָמִים טוֹבִים בְּלֹא צַעַר אֲלֵא כְּמִנְיֵן **"וַיְחִי"**, יז' שָׁנָה מִשְׁנוֹלַד יוֹסֵף עַד שְׁנַמְכָר, וַיז' שָׁנָה בְּמְצָרִים. רוֹאִים שְׁחִיָּים לְלֹא צַעַר הָיוּ לְיַעֲקֹב הַתַּפְּאָרְת, רַק כְּשֶׁהִתְאַחַד עִם יוֹסֵף הִיִּסּוּד. וְכֵן מוּבָא בְּזֵהָר (וַיִּשְׁב קפט.) שֶׁיַּעֲקֹב פְּרַשׁ מִתְּשִׁמִּישׁ כָּל הַשָּׁנִים שֶׁנִּפְרַד מִיוֹסֵף.

כְּתוּב (דְּבָרִים לג, יג) **"וַיְלִיּוֹסֵף אָמַר מְבֹרַכְתָּ ה' אֲרֻצּוֹ מִמְּגֹד שָׁמַיִם מִטַּל וּמִתְהוֹם רִבְצַת תַּחַת"** וּמִבְּאֵר רַש"י **"מְבֹרַכְתָּ ה' אֲרֻצּוֹ"** שְׁלֹא הִיָּתָה בְּנַחֲלַת הַשְּׁבָטִים אָרֶץ מְלֵאָה כָּל טוֹב כְּאֲרֻצּוֹ שֶׁל יוֹסֵף, הֵינְנוּ שֶׁהַשְּׁפָע שְׂבָא מִהַקְּרָקַע שֶׁל יוֹסֵף בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, הִיָּה הַשְּׁפָע הַגְּדוֹל וְהַמְּבֹרַךְ בְּיוֹתֵר מִכָּל הַשְּׁבָטִים, וְגַם כְּאִן רוֹאִים שִׁיּוֹסֵף הִיִּסּוּד, מִשְׁפִּיעַ אֶת הַשְּׁפָע הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר. וְכֵן מוּבָא בְּאִוֹר הַחַיִּים שֵׁם **"מְבֹרַכְתָּ ה' אֲרֻצּוֹ"**, לְפִי שִׁיּוֹסֵף זֶן וּפְרִיָּס כָּל יִשְׂרָאֵל, וּמְצִינּוּ שֶׁהַעֲלָה ה' עָלָיו בְּשָׁבִיל זֶה, כְּאֵלוֹ יְלָדָם דְּכְתִיב **"בְּנֵי יַעֲקֹב וַיִּוֹסֵף סֵלָה"**, וְאָמְרוּ ז"ל (סְנַהֲדְרִין ט:) לְפִי שְׁפָרְנָסִם נִקְרָאוּ עַל שְׁמוֹ, לָזֶה בְּרָכוֹ בְּרַב טוֹבַת הָאָרֶץ מִדָּה כְּנֻגַד מִדָּה. רוֹאִים שֶׁהַשְּׁפָע הֵבֵא מִנַּחֲלַת יוֹסֵף מְרַמַּז עַל הַשְּׁפָע שְׂבָא מִהִיִּסּוּד שֶׁל יוֹסֵף. וְכֵן רוֹאִים שִׁיּוֹסֵף הוּא כְּבִיכּוֹל הָאֲבָא שֶׁל כָּל הַשְּׁבָטִים.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר (וַיִּשְׁלַח קסח:) שְׁשִׁבְעִים הַשָּׁנִים שֶׁקֵּבַל דּוֹד מְאָדָם הִרְאִישׁוֹן, הוּא קִבְּלָם גַּם מֵאַבְרָהָם יַעֲקֹב וַיִּוֹסֵף. מֵאַבְרָהָם הוּא קֵבַל חֲמֵשׁ שָׁנִים, מֵיַעֲקֹב כ"ח שָׁנִים, וּמִיוֹסֵף ל"ז שָׁנִים. וְנִרְאָה דְּלָכוֹן מִיוֹסֵף הוּא קֵבַל יוֹתֵר מִכָּלָם, דִּיּוֹסֵף הוּא הִיִּסּוּד הַמִּשְׁפִּיעַ לְמַלְכוּת, וְכֵן יַעֲקֹב הוּא בְּחִינַת יִסּוּד.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר (הַשְּׁמֹטוֹת רנט:) שֶׁהִיִּסּוּד בְּמִזְבַּח מְסַמֵּל אֶת יוֹסֵף הַצְּדִיק, וּבְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרְחִית שֶׁל הַמִּזְבֵּחַ שֶׁהִיָּתָה בְּחֵלְקוֹ שֶׁל יְהוּדָה לֹא הָיָה יִסּוּד, דִּיהוּדָה נֶעֱנַשׁ עַל כֵּךְ שֶׁמְכַר וְהִרְחִיק אֶת יוֹסֵף, וְהִרְחִיקוּ אֶת יוֹסֵף הִיִּסּוּד מִמֶּנּוּ.

מְצִינוּ במדרש (ב"ר צט, א) שְׁבַנְיָמִין זָכָה שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ נִבְנָה בְּחֶלְקוֹ הַיּוֹת שֶׁהוּא לֹא הִשְׁתַּתֵּף בְּמִכִּירַת יוֹסֵף. וְנִרְאָה לְבָאֵר דְּמְצִינוּ בְּזֹהַר חֲדָשׁ (תשא נד.) שְׁבַמְכִירַת יוֹסֵף הַפְּרִידוֹ הָאֲחִים אֶת הַיְסוּד דִּקְדָּשָׁה מִהַמְּלָכוֹת, לָכֵן בְּנִימִין שָׁלֵא הִשְׁתַּתֵּף בָּהּ זָכָה שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ שְׁשָׁם מְזוּנָגִים יְסוּד לְמַלְכוּת נִבְנָה בְּחֶלְקוֹ.

נִרְאָה דְּלָכֵן שְׁפִיכַת דָּם הַקְּרִבָּנוֹת הֵיְתָה **"אֶל יְסוּד הַמְּזַבְּחַ"** כְּמוֹבָא בְּכְתוּב (ויקרא ד, ז ובכ"מ), לְסַמֵּל שְׁמִקוּם הַשְּׁפִיכָה וְהַשְּׁפַע הוּא בְּיְסוּד.

כְּתוּב (בראשית לו, לא) **"וַיִּקְחוּ אֶת כְּתַנְת יוֹסֵף וַיִּשְׁחֲטוּ שְׂעִיר עִזִּים וַיִּטְבְּלוּ אֶת הַכְּתַנְת בַּדָּם"**, נִרְאָה דְּלָכֵן כְּשֶׁרָצוּ לְסַמֵּל אֶת שְׁחִיטַת יוֹסֵף, שְׁחֲטוּ **"שְׂעִיר עִזִּים"**, דְּשְׂעִיר הוּא בְּבַחֲיִנַת יוֹסֵף הַצַּדִּיק, כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (במדב"ר יד, ה) **"שְׂעִיר עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת"** כְּנֶגֶד יוֹסֵף. וְכֵן לְשְׂעִיר יֵשׁ זְקֵן הַמְּסַמֵּל אֶת הַשְּׁפַעַת הַיְסוּד. וְכֵן **"שְׂעִיר"** הוּא מְלִשׁוֹן **שְׂעִיר**. וְכֵן מְצִינוּ שֶׁהַשְּׂעִירוֹת הַרוּחָנִיּוֹת שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל נִמְשְׁלוּ לְשְׂעִיר עִזִּים כְּמוֹ שְׁכְתוּב (שה"ש ד, א) **"שְׂעִירָךְ כְּעֶדֶר הָעִזִּים"**. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר (אחרי ע.) שֶׁיֵּשׁ מְלֵאכִים שְׁנוֹקְרָאִים **"שְׂעִירִים"**. וְכֵן מְצִינוּ בְּרִש"י (דברים לב, ב) שֶׁהַרוּחַ נִקְרָאת **"שְׂעִירִים"**, וּבְאַרְנוֹ בְּמֵאֲמַר 'חֻטִּי הַחֲשָׁמַל' שֶׁהַמְּלֵאכִים נִקְרָאִים רוּחוֹת. וְכֵן הַכְּתוּב (ויקרא כב, כז) **"עִז כִּי יוֹלַד"** בְּגִימְטְרִיא יוֹסֵף. וְכֵן מוֹבָא בְּרִש"י (בראשית לב, יד) שֶׁהַתִּישׁ שֶׁהוּא הַשְּׂעִיר עִזִּים מְרַבָּה בְּתַשְׁמִישׁ יוֹתֵר מִשְׂאֵר הַבְּהֵמוֹת, וְרוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין הַתִּישׁ לְיְסוּד, וְכֵן **זַרְע מְרֻמָּז בְּכְתוּב "שְׂעִיר עִזִּים"** בְּדִלּוּג הַפּוּךְ שֶׁל שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת. וְכֵן **שְׂעִיר מְרֻמָּז בְּכְתוּב הַמְּדַבֵּר עַל הַיְסוּד (שם א, יא) "עַץ פְּרִי עֵשָׂה פְּרִי"** בְּהַפּוּךְ אוֹתִיּוֹת.

מְצִינוּ בְּזֹהַר (תיקונים קלט.) **"בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹקִים"** בְּרֵאשִׁית **בְּרֵא תִישׁ**. נִרְאָה דְּלָכֵן בְּרֵאשִׁית אוֹתִיּוֹת **בְּרֵא תִישׁ**, דְּכָל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית כְּלוּל בְּתִישׁ הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד, כְּפִי שֶׁבְאַרְנוֹ בְּמֵאֲמַר 'חֲשָׁמַל אוֹת', שְׁכָל הַבְּרִיאָה מִתְקַנְמַת עַל צְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת, שְׁכָלוּלִים בְּיְסוּד. וְכֵן **תִּישׁ אוֹתִיּוֹת שִׁית**. וּבְאַרְנוֹ בְּמֵאֲמַר 'חֲשָׁמַל אוֹת' שֶׁהַשִּׁית וְהַשִּׁיתִין מְסַמְלִים אֶת הַיְסוּד שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית.

מְצִינוּ בְּגִמְרָא (ברכות סג.) **אָמַר לָהֶם אֵף אֲנִי לֹא הִנְחַתִּי כְּמוֹתֵי בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ לוֹ גְדִיִּים שֶׁהִנְחַת נַעֲשׂוּ תִישִׁים בְּעֵלֵי קַרְנִים**. רוֹאִים שֶׁהִמְשִׁילוּ אֶת הַצַּדִּיקִים לְגְדִיִּים שְׁנַעֲשׂוּ תִישִׁים. וּמְבָאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּהַצַּדִּיק יְסוּד, הוּא בְּבַחֲיִנַת גְּדִי שְׁנַעֲשֵׂה אַחֵר כֵּן תִּישׁ.

מְצִינוּ בְּרִש"י (אסתר ב, טז) שֶׁחֲדָשׁ טַבַּת הוּא **עַת צְנָה שֶׁהַגּוֹף נִהְנָה מִן הַגּוֹף**, נִרְאָה דְּכִיּוֹן שֶׁחֲדָשׁ טַבַּת מְזִלוֹ גְּדִי שְׁמַסְמֵל

אֶת הַיְסוּד, לָכֵן זֶה זְמַן שֶׁל הַנְּאֻת הַזּוּיִג. וְכֵן **טַבַּת בְּגִימְטְרִיא שְׁמִינֵי** הַמְּסַמֵּל אֶת שְׂרָשׁ הַיְסוּד.

מוֹבָא בְּאַבּוֹת דְּרַבִּי נִתָּן (ב, ה) **יוֹסֵף יִצְא מֵהוּל**, וְגַם כָּאֵן רוֹאִים שְׂיּוֹסֵף הַצַּדִּיק יְסוּד עוֹלָם, יִצְא מֵהוּל לְלֹא קְלָפוֹת עַל הַיְסוּד שְׁלוֹ. וְכֵן **מֵהוּל בְּגִימְטְרִיא יְסוּד**, דְּכָל אֵלוֹ שְׁנוּלְדוֹ מֵהוּלִים הִיוּ בְּבַחֲיִנַת יְסוּד.

מוֹבָא בְּסִפְר הַלְּקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (מלכים א, ע' שעה) שְׂאֵשֶׁת פּוֹטִיפַר שֶׁתַּפְּשָׂה בְּבֶגֶד שֶׁל יוֹסֵף וְנִסְתָּה לְהַחֲטִיאֹו, הֵיְתָה בְּאוֹתָהּ בַּחֲיָנָה שֶׁל הַנְּחֵשׁ שֶׁהַפְּשִׁיט אֶת אָדָם הִרְאִשׁוֹן מִן הַבְּגָד בְּגוֹן עֲדוֹן. אֲלֵא שְׂיּוֹסֵף עֲזַב בְּגָדוֹ אֲצֵלָה **"וַיִּנְס וַיִּצֵא הַחוּצָה"**, וְלֹא חֲטָא עֵינֵן שָׁם. רוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין אָדָם הִרְאִשׁוֹן לְיוֹסֵף, שְׁשִׁנְיָהֶם נוֹלְדוּ מֵהוּלִים, וְהֵיָה לָהֶם אֶת הַיְסוּד הַקְּדוֹשׁ, לְלֹא הַתְּלַבְּשׁוֹת הַקְּלָפוֹת. וּבִשְׁנֵיֶהֶם נִסָּה הַנְּחֵשׁ לִפְגַּם אֶת הַיְסוּד, אֲלֵא שְׂאֲצֵל יוֹסֵף הוּא לֹא הִצְלִיחַ. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר הַיִּשְׂרָאֵלִי הַקְּדָמוֹן' שֶׁשְּׁמָה שֶׁל אֵשֶׁת פּוֹטִיפַר הִיָּה זְלִיכָא, וְזְלִיכָא בְּגִימְטְרִיא **גַּחוֹן** שְׁזָה שְׁמוֹ שֶׁל נְחֵשׁ שֶׁהוֹלֵךְ עַל גַּחוֹן, כְּדַבְּאַרְנוֹ בְּמֵאֲמַר 'חֲשָׁמַל חֲטָא'.

נִרְאָה דְּלָכֵן הַשְּׂאִיר יוֹסֵף אֶת הַבְּגָד אֲצֵלָה וַיִּנְס הַחוּצָה, לְסַמֵּל שְׂאֲמַנָּם אֶת לְבוּשׁ הַחֲשָׁמַל שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת בְּגָד, כְּכֹר הַפְּסִדְנוּ בְּחֲטָא אָדָם הִרְאִשׁוֹן, וּבְגָד זֶה נִמְצָא כְּבִיכּוּל בְּיַדִּי אֵשֶׁת פּוֹטִיפַר, שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת נְחֵשׁ כְּמוֹבָא בְּהָאֲרִיז"ל שָׁם. אֲבָל אֶת הַיְסוּד שֶׁל יוֹסֵף הַמְּסַמֵּל אֶת הַחֲשָׁמַל הַפְּנִימִי, הוּא לֹא יִתֵּן שׁוֹב לְנְחֵשׁ כְּמוֹ שֶׁהִיָּה אֲצֵל אָדָם הִרְאִשׁוֹן. וְלָכֵן **"וַיִּנְס וַיִּצֵא הַחוּצָה"**. וְכֵן מוֹבָא בְּאֹר הַחַיִּים' (בראשית לו, כג) שֶׁהָאֲחִים מְכָרוּ אֶת יוֹסֵף עָרוֹם לְלֹא בְּגָדִים, וְנִרְאָה דְּהָאֲחִים רָמְזוּ לְיוֹסֵף שֶׁעַל פִּי הָאֲמַת הוּא עָרוֹם כִּיּוֹן שֶׁהַפְּסִידוֹ אֶת בְּגָדֵי הַיְסוּד בְּחֲטָא אָדָם הִרְאִשׁוֹן. וְכֵן בְּאַרְנוֹ בְּמֵאֲמַר 'חֲשָׁמַל מִלָּה' שֶׁהַכְּתַנְת פְּסִים שֶׁל יוֹסֵף אוֹתָהּ הַפְּשִׁיטוֹ הָאֲחִים מִמֶּנּוּ, סַמְלָה אֶת בְּגָדֵי הַחֲשָׁמַל שֶׁהִיוּ לְאָדָם הִרְאִשׁוֹן בְּגוֹן עֲדוֹן. וְכֵן הַכְּתוּב (בראשית לט, טו) **"בְּגָדוֹ אֲצֵלֵי וַיִּנְס וַיִּצֵא"**, בְּגִימְטְרִיא **חֲשָׁמַל**. דְּבְגָד זֶה סַמֵּל אֶת בְּגָד הַחֲשָׁמַל שְׁנִמְצָא בְּיַד הַנְּחֵשׁ מִחֲטָאוֹ שֶׁל אָדָם הִרְאִשׁוֹן. וְכֵן **"כְּתַנְת בְּנִי"** בְּגִימְטְרִיא **חֲשָׁמַל** בְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת חִ"ת שִׁי"ן מ"ם לְמ"ד דְּבְגָד זֶה סַמֵּל אֶת בְּגָדֵי הַחֲשָׁמַל.

מְצִינוּ בְּזֹהַר (מקץ קצו.) **"וַיִּקְרָאוּ לְפָנָיו אַבְרָהָם"** מֵהוּ אַבְרָהָם קֶשֶׁר שְׁמַתְקֶשֶׁר הַשְּׁמֵשׁ בְּלִבָּנָה. רוֹאִים שֶׁאַבְרָהָם שְׁנַאֲמַר עַל יוֹסֵף מְסַמֵּל זְוּיג יְסוּד וּמְלָכוּת. וּבְפִירוּשׁ הַמְּתוּק מְדַבֵּשׁ' שָׁם מְבָאֵר שֶׁאַבְרָהָם הוּא מְלִשׁוֹן הַמְּבָרִיךְ גִּפְן שְׁמַקְשֵׁר שְׁנֵי דְבָרִים יַחַד. וְכֵן נִרְאָה דִּיּוֹסֵף הַיְסוּד נִקְרָא בְּשֵׁם אַבְרָהָם מְלִשׁוֹן **בְּרַכָּה**, דִּיּוֹסֵף הַיְסוּד מְשַׁפֵּיעַ אֶת הַבְּרַכָּה לְעוֹלָם. וְכֵן אַבְרָהָם בְּגִימְטְרִיא **"וַיִּצֵא הַחוּצָה"** דִּיּוֹסֵף זָכָה לְהִיּוֹת אַבְרָהָם שְׁמַשְׁפִּיעַ לְמַלְכוּת בְּזְכוּת שְׁמִירַת הַיְסוּד כְּשִׁיִּצֵא הַחוּצָה.

וכן נראה שיש טעם שלשלת פְּשִׁיטָה סרב לזנות עמה במלת (בראשית לט, ח) **"וַיִּמְאֵן"**, לרמז שכאן זכה יוסף להתקשר עם ספירות התפארת והיסוד הנרמזות בטעם שלשלת, כמובא בספר 'פרדס רמונים' לרמ"ק (שער כט פרק ג), וכן **"אֲבִירֶךָ"** מרמז בפתיחים המדברים על החשמל (יחזקאל י, טו) "היא החיה אשר ראיתי בנהר כְּבָר", (שם א, כח) **"מְרֵאָה הַנְּגָה סָבִיב הוּא מְרֵאָה דְמוּת כְּבוֹד הַ"** בדלוג ז' אותיות. וכן הפתוב (שם יג) **"בְּגָדוֹ בִּידָה וַיִּנְס וַיֵּצֵא הַחוּצָה"** בגימטריא זרע לרמז על הזרע שיצא מראשי אצבעותיו באותו זמן כמובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (פ"ט).

מְצִינּוֹ בגמרא (יומא לה.) **אָמְרוּ עֲלֵיו עַל יוֹסֵף הַצַּדִּיק, בְּכָל יוֹם יוֹם הִיְתָה אֵשֶׁת פּוֹטִיפָר מְשַׁדְּלָתוֹ בְּדַבְרִים, בְּגָדִים שְׁלֹבֶשֶׁה לוֹ שְׁחָרִית לֹא לְבָשָׁה לוֹ עַרְבִית, בְּגָדִים שְׁלֹבֶשֶׁה לוֹ עַרְבִית לֹא לְבָשָׁה לוֹ שְׁחָרִית, אָמְרָה לוֹ הַשֹּׁמֵעַ לִי וְכוּ'. בְּאֲרָנוּ בְּמֵאֵר 'חֲשַׁמֶּל מִלֵּה' שְׁפוֹטִיפָר בְּגִימְטְרִיָּה עֲשִׂיו דְּפוֹטִיפָר וְעֲשׂוּ הֵם הַלְעַמַּת זֶה שֶׁל יוֹסֵף, בְּקֶלְפָה. נִרְאָה דְלָכֵן הִיא נִסְתָּה לְמִשְׁךְ אוֹתוֹ עַל יְדֵי בְּגָדֵיהָ, דְהִיָּה כָּאֵן נִסְיוֹן שֶׁל הַנְּחָשׁ לְמִשְׁךְ אֶת יוֹסֵף וְלַהֲפִךְ אֶת הַחֲשַׁמֶּל הַפְּנִימִי שְׁלוֹ לְנַחֵשׁ, עַל יְדֵי שִׁמְשֵׁךְ אַחֵר הַבְּגָדִים שְׁבִידֵי הַנְּחָשׁ - אֵשֶׁת פּוֹטִיפָר. וְכִמוֹ שֶׁהַחֲשַׁמֶּל הַמְּקִיף נִהְפֵךְ לְנַחֵשׁ, הִיא נִסְתָּה לְמִשְׁךְ גַּם אֶת הַחֲשַׁמֶּל הַפְּנִימִי, שִׁמְשֵׁךְ אַחֵר הַחֲשַׁמֶּל הַמְּקִיף - בְּגָדֵיהָ. וְכֵן הַכְּתוּב **"בְּגָדוֹ אֲצִלִּי וַיִּנְס הַחוּצָה"** בְּגִימְטְרִיָּה עֲשִׂיו אוֹ פּוֹטִיפָר שְׁבִידֵם נִמְצָאִים הַבְּגָדִים הַרוֹחֲנִיִּים שֶׁל יוֹסֵף. וְכֵן הַכְּתוּב (בראשית לט, ז) **"וַתֵּשֶׂא אֵשֶׁת אֲדֹנָיו עֵינֶיהָ אֶל יוֹסֵף וַתֹּאמֶר שְׁכַבָה עִמִּי"** ר"ת **עש"ו** דְּהַתְּגָרוֹת זוֹ הִיְתָה מֵהִיסוּד דְּקֶלְפָה שֶׁל עֲשׂוֹ.**

נִרְאָה דְּכֶשֶׁם שֶׁאֵשֶׁת פּוֹטִיפָר נִסְתָּה לְפָגֵם אֶת הִיסוּד שֶׁל יוֹסֵף, כֵּן פּוֹטִיפָר עֲצָמוֹ שֶׁהִיָּה הַלְעַמַּת זֶה שֶׁל יוֹסֵף, נִסָּה לְפָגֵם בְּקֶדְשָׁתוֹ שֶׁל יוֹסֵף, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (סוטה יג): **"וַיִּקְנְהוּ פּוֹטִיפָר סְרִיס פְּרָעָה"** אָמַר רַב שְׁקֵנְאוֹ לְעַצְמוֹ בָּא גְבִירָאֵל וְסָרְסוּ. וּמְבַאֵר רַש"י **שְׁקֵנְאוֹ לְעַצְמוֹ לְמִשְׁכָּב זְכוּר מִתּוֹךְ יָפִיו.**

מְצִינּוֹ בְּגִמְרָא (סוטה לו): **"וַתַּתְּפֹשֶׁהוּ בְּבִגְדוֹ"** בְּאוֹתָהּ שְׁעָה בְּאֵתָהּ דִּיּוֹקְנוֹ שֶׁל אָבִיו וְנִרְאָתָה לוֹ בְּחִלּוֹן וְכוּ', מִיַּד **"וַתֵּשֶׁב בְּאֵיתָן קִשְׁתּוֹ"**. נִרְאָה דְלָכֵן דְּמוּת דִּיּוֹקְנוֹ שֶׁל אָבִיו מְנַעָה אוֹתוֹ מֵהַחֲטֵא, דְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (ב"מ פד) **שׁוֹפְרִיָּה דִּיעֶקֶב אָבִינוּ מֵעֵין שׁוֹפְרִיָּה דְּאָדָם הִרְאֵשׁוֹן**, הִיְיָנוּ הִיפִי שֶׁל יַעֲקֹב הִיָּה מֵעֵין הִיפִי שֶׁל אָדָם הִרְאֵשׁוֹן. וְכֵן מוֹבָא בְּכַתְּבֵי הָאֲרִיז"ל (ע' בס' 'אור הנר' הנדפס בסוף 'שער הגלגולים') שִׁיעֶקֶב הִיָּה גִלְגוּל אָדָם הִרְאֵשׁוֹן. וְכִשְׂרָאָה יוֹסֵף אֵת דְּמוּת יַעֲקֹב, הוּא רָאָה אֶת דְּמוּת אָדָם הִרְאֵשׁוֹן, וְנִזְכַּר בְּחֲטֵא אָדָם הִרְאֵשׁוֹן וּבְתוֹצְאוֹתָיו, וְזֶה מְנַע אוֹתוֹ מִלְּחֲטֵא שׁוֹב בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה. וְנִרְאָה דְלָכֵן הַדְּמוּת נִרְאָתָה לוֹ בְּחִלּוֹן דְּבִאֲרָנוּ

בְּמֵאֵר 'חֲשַׁמֶּל תּוֹרָה' שֶׁהַחֲשַׁמֶּל הוּא בְּבַחֲיִנַת חִלּוֹן. וְכֵן כָּאֵן הַחֲשַׁמֶּל שֶׁנִּפְגַּם בְּחֲטֵא אָדָם הִרְאֵשׁוֹן מְנַע אוֹתוֹ מֵהַחֲטֵא.

מְצִינּוֹ בְּמִדְרָשׁ (ב"ר פז, ז) **"וַיְהִי כִּהְיוּם הַזֶּה וַאֲיִן אִישׁ מֵאֲנָשֵׁי הַבֵּית"**, רַבִּי יְהוּדָה אָמַר יוֹם נִבּוּל שֶׁל נִילוֹס הִיָּה, וְהִלְכוּ הַכָּל לְרֵאוֹת, וְהוּא לֹא הִלֵּךְ. וּבְמִתְנּוֹת כִּהְנָה' שֵׁם יוֹם נִבּוּל שֶׁל נִילוֹס, שֶׁהִיוּ עוֹשִׂין חַג בַּיּוֹם שֶׁהִנִּילוֹס עוֹלָה, וְהִיוּ מְצַחֲקִים שֵׁם בְּמִינֵי שְׁחוֹק. בְּאֲרָנוּ בְּמֵאֵר 'חֲשַׁמֶּל מִלֵּה' שֶׁהִנִּילוֹס מְסַמֵּל אֶת הִיסוּד דְּקֶלְפָה. נִרְאָה דְלָכֵן בַּיּוֹם זֶה נִסְתָּה אֵשֶׁת פּוֹטִיפָר לְהַחֲטִיא אֶת יוֹסֵף, דְּבַיּוֹם זֶה שֶׁהִיסוּד דְּקֶלְפָה מִתְגַּבֵּר וְעוֹלָה, הוּא נִסָּה לְפָגֵם אֶת הִיסוּד דְּקֶדְשָׁה שֶׁל יוֹסֵף הַצַּדִּיק וְלַהֲחֲטִיאֹו.

כְּתוּב (בראשית לט, יא) **"וַיְהִי כִּהְיוּם הַזֶּה וַיָּבֵא הַבֵּיתָה לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתּוֹ וַאֲיִן אִישׁ מֵאֲנָשֵׁי הַבֵּית שֵׁם בְּבִית"**. וּמְבַאֵר רַש"י לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתּוֹ רַב וְשִׁמוּאֵל חַד אָמַר מְלֹאכְתּוֹ מִמֶּשׁ וְחַד אָמַר לַעֲשׂוֹת צְרָכָיו עִמָּה, אֲלֵא שֶׁנִּרְאִיתָ לוֹ דְּמוּת דִּיּוֹקְנוֹ שֶׁל אָבִיו. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּמִדְרָשׁ (ילקוט משלי תתקמ) **וְהַחֲזִיקָה בּוֹ וַנִּשְׁקָה לוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר "וַתַּתְּפֹשֶׁהוּ בְּבִגְדוֹ"**. מְצִינּוֹ בְּזֹהָר חֲדָשׁ (יתרו מא. ע"פ 'מתוק מדבש') שֶׁהִמְלִיחַ מְלֹאכְתּוֹ מְרַמְזֵת עַל מְלֹאכְתּוֹ ו'. נִרְאָה דְּהַכְּתוּב מְרַמֵּז שֶׁפְּעֻלַּת יוֹסֵף הִיא פְּעֻלַּת הָאוֹת ו' הַמְּסַמֵּלֵת אֶת הִיסוּד, וּבְפֶרֶט לְמֵאֵן דְּאָמַר שְׁמִבְּאֵר מְלֹאכְתּוֹ שֶׁהִיָּה בְּדַעְתּוֹ לְחֲטֵא עִמָּה.

וּבְתַרְגוּמֵם שֵׁם מִתְרַגֵּם וְעַל לְבִיתָא לְמַבְדַּק בְּכַתְּבֵי חֲשַׁבְנִיָּה. נִרְאָה דְלָכֵן תְּפַקִּידוֹ שֶׁל יוֹסֵף הִיָּה לְנַהֵל אֶת הַחֲשַׁבּוֹנוֹת. דְּדָבָר זֶה שִׁינֵךְ לִיסוּד שֶׁמְשַׁפֵּיעַ אֶת הַשֶּׁפַע, וְצָרִיךְ תְּמִיד לַעֲשׂוֹת חֲשַׁבּוֹנוֹת לְמִי שִׁינֵךְ כָּל שֶׁפַע וְשִׁפְעַ וּמִי קִבֵּל אֶת שְׁלוֹ וּמִי לֹא קִבֵּל מִסְפִּיק וְכוּ'. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּמִדְרָשׁ (במדב"ר יד, ד) שֶׁהַכְּתוּב **"עֵינֶיךָ בְּרִכּוֹת בְּחֲשַׁבּוֹן"** מְדַבֵּר עַל הַזְּקִנִּים וְהַצַּדִּיקִים הַמְּתַמְנִים עַל הַצְּבוּר שֶׁפְּעֻלַּתָם הִיא בְּבַחֲיִנַת חֲשַׁבּוֹן. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרֵי הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (תולדות ע' פ) **"עֵינֶיךָ בְּרִכּוֹת בְּחֲשַׁבּוֹן"** מֵה שֶׁמִּתְמַלֵּאת הַנִּקְבָּה הִיא בְּחֲשַׁבּוֹן. וְרוֹאִים שֶׁהַשֶּׁפַע הִיסוּד לְמַלְכוּת הִיא בְּבַחֲיִנַת חֲשַׁבּוֹן. וְכֵן חֲשַׁבּוֹן בְּגִימְטְרִיָּה יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְכֵן הַכְּתוּב (בראשית י, א) **"בְּנֵי נַח שֵׁם חָם וַיִּפֵּת"** ר"ת **חֲשַׁבּוֹן**, דְּנַח וּבְנָיו נִכְלָלִים בְּיִסוּד. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרֵי הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (דברים ע' רסד) **שִׁסְיָחוֹן מֶלֶךְ חֲשַׁבּוֹן** הוּא בְּיִסוּד קֶלְפַת הָעֶרְלָה הַחוֹפֶפֶת עַל הִיסוּד.

מְצִינּוֹ בְּגִמְרָא (ב"ב קנג:) **אֵין זָרְעוֹ שֶׁל עֲשׂוֹ נִמְסָר אֲלֵא בְּיַד זָרְעוֹ שֶׁל יוֹסֵף, שֶׁנֶּאֱמַר "וְהִיָּה בֵּית יַעֲקֹב אֵשׁ וּבֵית יוֹסֵף לְהִבָּה וּבֵית עֲשׂוֹ לְקֵשׁ"**. רוֹאִים שֶׁעֲשׂוֹ הוּא הַלְעַמַּת זֶה שֶׁל יוֹסֵף. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרֵי הַיִּשְׂרָאֵל שֶׁבְּזָמַן שִׁיּוֹסֵף הִיָּה מֶלֶךְ בְּמִצְרַיִם הוּא

שהם מאכל אבילות שהוא זמן של דין שיכים לשרש זה. ולכן אין להם פה, דפה מסמל את המלכות, ועשו שיך ליסוד. וכן צורת העגול של העדש מרמזת על היסוד שהוא בבחינת עגול, כמובא בזהר חדש (ואתחנן ע).

מובא בפרע"ח להאר"ל (פורים ע' תעא) ששרש המן מהיסוד דקלפה. וכן מובא בקנטרס להרב אורי יונגרייז שליט"א, ש**ממוכן** בגימטריא **יוסף**, דממוכן שהוא המן היה הלעמת זה של יוסף. ומבאר לדברינו דעמלק והמן השיכים לשרש עשו, הם הלעמת זה של יוסף. וכן מובא ב'תרגום שני על מגלת אסתר' שסבו של המן היה שמו **דיוסף**. וכן מובא בספר 'נהורא דיוסף' שפשמ שיעקב קנה את הבכורה מעשו עבור נזיד עדשים, כך קנה מרדכי את המן לעבד, בעבור כפר לחם. וכן הפתוב (בראשית כה, ל) "הלעיטני נא מן האדם האדם הזה", ר"ת **המ"ן**. וכן הפתוב (בראשית לב, יב) "הצילני נא מיד אחי מיד עשו" ר"ת **המ"ן**. וכן "**המן בן המדתא**" בגימטריא **יסוד** במלוי האותיות **י"ד סמ"ך ו"ו דל"ת**.

נראה דלכן היה יצחק **בן ששים שנה**, כשנולדו יעקב ועשו. (כמובא בריש פ' תולדות) דגם יעקב וגם עשו הם בחינת עמוד האמצע השיך למספר שש. וכשיצחק הגיע לששים שנה, הוא זכה להביא את מספר שש לעולם.

מובא ב'בעל הטורים' (דברים ב, ג) "**רב לכם סב" תג"ן על הסמ"ך, לפי [שעשו] כבד את אביו שהיה בן ששים בלדתו אותו, לכן עתיד להחריב הבית שהוא ששים אמה**. נראה דבעל הטורים מרמז שעשו היה היסוד דקלפה, ולכן הוא קשור למספר שש, הנרמז בששים שנה של יצחק, ובאות סמ"ך בפתוב שם. ולכן היה לו את הכח להחריב את בית המקדש, שהיה ששים אמה המרמז על היסוד דקדשה. דזה לעמת זה עשה האלהים, וכשצריך להחריב את בית המקדש, הוא נחרב על ידי הלעמת זה בקלפה, שהוא עשו. וכן מצינו בפתוב (שופטים יג, טו) שב"א **ארץ אפרים**" יש מקום הנקרא "**הר העמלקי**" דעמלק הוא הקלפה שמתלבשת על אפרים. וכן **מטה אפרים** בגימטריא **עשיו**. וכן **בו"ר** המסמל את היסוד דקלפה כדבארנו במאמר 'חשמל דם', ס"ת הפתוב (בראשית לו, ח) "**וישב עשו בהר שעיר**".

מצינו ברש"י (בראשית ל, כב) "**ויזכר אלהים את רחל שהיתה מצרה שלא תעלה בגורלו של עשו, שמה יגרשנה יעקב לפי שאין לה בנים, ואף עשו הרשע כך עלה בלבו כששמע שאין לה בנים**. לכאורה קשה מדוע פתדה רחל שתאלץ להנשא לעשו, הרי בודאי יעקב לא יגרשנה כשיראה את צערה שאיננה רוצה להנשא לעשו, נראה דרחל ידעה שהיא צריכה להתקשר למדת היסוד, דרחל מסמלת את מדת המלכות הנקראת שכינה הקדושה. ומדת המלכות מתקשרת למדת היסוד, ורחל קוטה שתזכה להוליד את יוסף היסוד דקדשה, ובכך היא תתקשר ליסוד. וכשראתה שאין לה בנים פתדה שתאלץ להתקשר ליסוד דקלפה של עשו, על ידי שתנשא לעשו. וזה שאומר הפתוב "**ויזכר אלהים את רחל**", הקדוש ברוך הוא זכר את הצער של רחל שאיננה רוצה להתקשר עם היסוד דקלפה. ובזכות זה זכתה להוליד את יוסף ולהתקשר עם היסוד דקדשה.

נראה דלכן רחל שמסמלת את המלכות, הולידה את יוסף היסוד ואת בנימין שהוא בבחינת עטרה שביסוד, לסמל שהאתערותא דלתתא שבאה מהמלכות מביאה לעולם את היסוד ואת העטרה שביסוד שמשפיעים את השפע באתערותא דלעילא, ועל ידי המלכות באה השפעת היסוד לעולם. וכן התגלות יוסף לבנימין ולשאר האחים המסמלת את השפעת היסוד למלכות, היתה בשנת ב' אלפים **רח"ל**. וכן הפתוב (בראשית כט, יח) "**ברחל בתך הקטנה**" ס"ת **כל"ה** דרחל היא בחינת הכלה שמעלה מיין נוקבין מלמטה למעלה.

מצינו ברש"י (שם לג, ז) "**נגש יוסף ורחל בכלן האמהות נגשות לפני הבנים אבל ברחל יוסף נגש לפניו, אמר אמי יפת תאר, שמה יתלה בה עיניו אותו רשע, אעמד כנגדה ואעכבנו מלהסתכל**. ומבאר לדברינו דיוסף היסוד דקדשה, מגן על רחל מלכות דקדשה, מהיסוד דקלפה של עשו. ודוקא רחל צריכה את ההגנה מעשו, היות שיש לה קשר ליסוד, והיסוד דקלפה, נמשך אליה במיוחד.

כמנין השנים שנשארו משנת תשע"ב עד סוף הששת אלפי שנים (יש שגורסים לחקל, ובחומשים היותר מדויקים כמו חומש 'עוז והדר' גרסו לחקלי).

כתוב (בראשית לב, ד) "כֹּה תֹאמְרוּן לְאֲדֹנָי לַעֲשׂוֹ כֹּה אָמַר עֲבָדְךָ יַעֲקֹב עִם לִבֹּן גִּרְתִּי וְאַחֵר עַד עֵתָה". ומבאר בעל הטורים שם "עד עתה", כלומר אני צריך להתאחר עד שיעברו "עתה" ע' של [גלות] בבל. ות' של [גלות] מצרים. וה' אלפים של גלות אדום, ויבא אלף הששי שהם ימות המשיח, ואחר כך ויעלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשר. ורואים שהפסוק הזה מרמז על זמן הגאולה, ואם כתוב "עתה", זה מרמז על זמן גאולת בעתה. וכן הפסוק "ואחר עד עתה" עם האותיות בגימטריא תשע"ג.

וכן שנת תשע"ב מרמזת על תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד, וע"ב מסמל את שם הוי"ה במלוי יוד"ן שנקרא שם ע"ב, שהוא השם שמשפיע את השפעת החסד של הגאולה. כפי שמצינו בזהר (תיקונים סז. תיקוני זוהר חדש קטו) שהקץ האחרון יבוא דרך שם ע"ב, הנרמז במאמר חז"ל על הכתוב (ישעי' סג, ד) "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". ללבי גליתי לאברי לא גליתי. ומבאר הזהר שם "ללבי" בגימטריא ע"ב, ובגימטריא "ויכלר". לרמז על הקץ שיבא משם ע"ב. וכן הכתוב "עין בעין יראו בשוב ה' ציון" ר"ת ע"ב, וכן הכתוב "ויהי מבדיל בין מים למים" ר"ת בגימטריא ע"ב. ומבאר ה'מתוק מדבש' שהוא המבדיל בין המים המרים של הגלות, לבין מים המתוקים של הגאולה. עד כאן לקוט מדברי הזהר. וכן מצינו בזהר (פנחס ר"ט) שהכתוב "מלחמה לה" בעמלק, ר"ת בגימטריא ע"ב. וכן מצינו במדרש (דברים רבה א, יא) כשבא לגאלם גאלם בשבעים ושתים אותיות. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (יתרו קמז) ששם ע"ב יש לו מלוי שהוא בגימטריא פק"ד, ומרמז על סוד הפקידה. כתוב (שופטים טז, כח) "ויקרא שמשון אל ה' ויאמר אדני ה' זכרני נא וזכרני נא אך הפעם הזה האלהים ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפלשתים". ולכאורה מה עם הנקמה על העין השניה שהפלשתים נקרו לשמשון. ומבאר הירושלמי (סוטה ז:) "ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפלשתים", אמר רבי אחא אמר לפניו רבונו של עולם תן לי

כתוב (בראשית כח יב) "ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו". ומצינו במדרש (ב"ר סח יד) "והנה מלאכי אלהים עולים שנים, ויורדים שנים", אלו שרי ארבע מלכיות. וכן מובא בפירוש בעלי התוספות, "והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו". הראהו הקב"ה שר של מצרים עולה רד"ו מדרגות ואח"כ יורד. ושל בבל עולה ע' מדרגות ויורד. ושל מדי נ"ב מדרגות ויורד. ושל יון ק"פ ויורד. ושל אדום עולה למעלה למעלה, אמר יעקב שמא חס ושלום אין לו ירידה לעולם. אמר הקב"ה "אל תירא עבדי יעקב כי הנני מושיעך מרחוק". כביכול אפילו אתה רואהו אצלי אורידהו משם, שנאמר "אם בין כוכבים שים קנך משם אורידך נאם ה'". ורואים שקץ הגאולה נרמז ליעקב במראה הסולם. וכן מובא בבעל הטורים שם "והנה סלם". בגימטריא וקץ, שהראהו קיצי הגליות. וכן "ויחלם והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו". בגימטריא תשע"ה.

כתוב (בראשית כט ב) "וירא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי צאן רבצים עליה פי מן הבאר ההוא ושקו העדרים והאבן גדלה על פי הבאר". ומובא בפירוש בעלי התוספות "והנה שם שלשה עדרי צאן רובצים עליה". רמז לג' גליות מצרים בבל אדום. ונאספו שמה זה קבוץ גליות. רואים שרביצת עדרי הצאן על הבאר מסמלת את כל הגליות. וכן "עדרי צאן רבצים" עם המילים והכולל בגימטריא תשע"א. שאז סוף הגלות כדברי הזהר לעיל.

כתוב (בראשית לב ג) "וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום". ומבאר ה'אור החיים' יכוין הכתוב לרמז ג' זמנים שישתנו בהם בני עשו, האחד, יהיו יעקב ועשו במדת האחווה, והוא אומרו "עשו אחיר", וזה היה עד עת החורבן. והב', מזמן שנחרב הבית עד עת קץ שעשו במעלה גדולה, והוא שרמז באומרו "ארצה שעיר" בפת"ח תחת אל"ף, להראות מדרגה עליונה. והג', בימים המקווים לנו שתהיה אדום ירשה, והוא אומרו "שדה אדום", כשדה תחרש. וכתב לי הרה"ג ר' שלמה ברנייער שליט"א שהתרגום על "שדה אדום" הוא לחקלי אדום. בגימטריא רכ"ט,

שָׂכַר עֵינַי אַחַת בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְשָׂכַר עֵינַי אַחַת מִתְקַנֵּת לִי לְעֵתִיד לְבָא. וְעַל פִּי זֶה בְּאֵר הַרְהַ"ג ר' יְהוּדָה וִינְגוּט שְׁלִיט"א שֶׁשְּׁמִשׁוֹן רָמַז שְׁאֵת הָעֵינַן הֵב' הוּא שׁוֹמֵר לְעֵתִיד לְבָא לְשָׁנַת ע"ב. כְּמוֹבָא בְּסִפְר 'אֲדִיר בְּמֵרוֹם' לְרַמְח"ל (ח"א) הָאוֹת ע"ן הִיא הַשׁוֹלְטוֹת בְּעֵינַיִם, כִּי הָעֵינַן אֵינּוּ אֵלָא אוֹת ע"ן בְּמֵלוֹאָה. וְכֵן מְצִינּוּ קֶשֶׁר בֵּין שָׁם ע"ב שֶׁהוּא הַשֵּׁם שֶׁל הַגְּאוּלָּה לְעֵבִים שְׁשׁוּמְרִים עַל הָעֵינַיִם. כְּמוֹבָא בְּסִפְר 'נְהַר שְׁלוֹם' (מג.) מִן הָע"ב נִעֲשִׂים הָעֲפַעְפִּים שֶׁהֵם בַּחֲנִינַת הָעֵבִים הַסּוֹגְרִים עַל הָעֵינַיִם לְמִנוּעַ הָרְאוֹת וְזֶה סוּד "עֵבִים סָתַר לוֹ וְלֹא יִרְאֶה", גַּם זֶה סוּד "בְּעַב הָעֵנַן" שֶׁהוּא ע"ב שֶׁל הָעֲפַעְפִּים. וְכֵן מְצִינּוּ קֶשֶׁר בֵּין שְׁמִשׁוֹן לְמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (ב"ר צח, יד) שֶׁהִיא יַעֲקֹב אֲבִינּוּ רוֹאֶה אוֹתוֹ [אֵת שְׁמִשׁוֹן] וְסָבּוּר בּוֹ שֶׁהוּא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כִּינּוּן שְׂרָאָה אוֹתוֹ שְׁמַת אָמַר אָף זֶה מַת, "לִישׁוּעַתְךָ קוֹיָתִי ה'". וְכֵן מוֹבָא שָׁם (צט, י) "דָּן יְדִין עָמוּ כְּאַחַד", כְּמִיחַד שְׁבַשְׁבְּטִים זֶה יְהוּדָה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (במדב"ר י, ה) שְׁמִשׁוֹן בָּא מִשְׁבֵּט דָּן וּמִשְׁבֵּט יְהוּדָה. וּמְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (ילקוט ויחי קס.) "גּוֹר אֲרִיָּה יְהוּדָה", זֶה מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד שֶׁיֵּצֵא מִשְׁנֵי שְׁבֵטִים, אֲבִיו מִיְהוּדָה וְאָמוּ מִדָּן. רוֹאִים שְׁשְׁמִשׁוֹן אַחַד בְּתוֹכּוֹ אֵת שְׁנֵי הַקְּצוּוֹת שֶׁל יְהוּדָה וְדָן כְּמוֹ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ.

וְכֵן רוֹאִים מִהַפְּסוּקִים בְּסוּף דְּנִיָּאל שְׁאֲרַבְעִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה קוֹדֵם הִקָּץ יִקְרוּ דְבָרִים בְּנוֹגַע לְמִקּוֹם הַמִּקְדָּשׁ. כְּמוֹבָא שָׁם (יב, יא) "וּמַעַת הוֹסֵר הַתְּמִיד וְלָתַת שְׁקוּץ שְׁמֵם יָמִים אֶלְף מֵאָתַיִם וְתִשְׁעִים: אֲשֶׁרִי הַמְּחַכָּה וְיִגִּיעַ לְיָמִים אֶלְף שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְחֲמֵשֶׁה: וְאַתָּה לֵךְ לִקְצֵן וְתִנּוּחַ וְתַעֲמַד לְגַרְלֵךְ לִקְצֵן הַיָּמִין". וְאִם הִקָּץ הוּא שְׁנַת תשע"ב יוֹצֵא שְׁאֲרַבְעִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה קוֹדֵם הִיא שְׁנַת תשכ"ז שֶׁהִיָּתָה מִלְחַמַת שְׁשַׁת הַיָּמִים בְּהַ זְכָה עִם יִשְׂרָאֵל לְנִסִּים גְּדוֹלִים וְחִזְרוּ לְהַתְפַּלֵּל בְּכַתֵּל הַמַּעֲרָבִי. וְאִם נִחְשָׁב עוֹד 1290 שָׁנָה אַחֲרֵינִית כְּדִבְרֵי הַנְּבִיא, נִגִּיעַ לְתַקִּיפָה בְּהַ הַקִּימוֹ אֵת הַ"שְׁקוּץ שְׁמֵם" עַל מִקּוֹם הַמִּקְדָּשׁ. וְהַרְהַ"ג ר' צִיּוֹן סִיבוּנִי שְׁלִיט"א בִּיאַר אֵת הַפְּסוּק בְּדִנְיָאֵל שְׁצִרִיךְ לְחֻשָׁב 1290 וְעוֹד 1335 שָׁנָה מִחוּרְבֵן הַבַּיִת הָרִאשׁוֹן שֶׁהִיא בְּשַׁנַּת 3338, שֶׁאֵז "הוֹסֵר הַתְּמִיד", שֶׁהָיָה דְנִיָּאל שֶׁאִמַר אֵת הַנְּבוּאָה חִי לְפָנַי הַזֶּמֶן שֶׁל הַבַּיִת הַשְּׁנִי. וְנִקְבַּל אֵת הַמַּסְפָּר 5963, וְכֵמוּ שְׁבַמְצָרִים הַשֵּׁם הַפְּחִית לְעַם יִשְׂרָאֵל ק"ץ שָׁנִים. [רד"ו בְּמִקּוֹם ת'] כִּי יִהְיֶה לְעֵתִיד לְבָא, וְשׁוֹב אֲנוּ מִגִּיעִים לְשַׁנַּת תשע"ג.

וְזֶה לְשׁוֹן הַמִּדְרָשׁ (אוֹצֵר מִדְרָשִׁים אִיזִנְשְׁטֵיין מִדְרָשׁ רִשְׁב"י עֵמוּד 556) בְּשָׁנָה הָרִאשׁוֹנָה מְטוֹר, וּבְשָׁנָה חֲצִי רָעַב מִשְׁתַּלְחִין, וּבְשָׁלִישִׁית רָעַב גְּדוֹל, וּבְרַבִּיעִית לֹא רָעַב וְלֹא שְׁבַע, וּבְחֲמִישִׁית שְׁבַע

גְּדוֹל, וְיִצְחָק כּוֹכַב אֶחָד בְּמִזְרַח וּבְרִאשׁוֹ שְׁבֵט, וְהוּא כּוֹכַב שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְאֵז יִצְחָק מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְזֶה לֵךְ הָאוֹת כְּשֶׁאַתָּה רוֹאֶה שְׁנֵפֶל גִּירוֹן מִזְרָחִי שְׁבַדְמָשְׁק, נִפְלָה מְלָכוֹת בְּגִי מִזְרַח, [יִשְׁמַעְיָאל] וְאֵז תִּצְמַח הַיְשׁוּעָה לְיִשְׂרָאֵל. וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' אֲבָרְהָם פֶּלְדֵּמָן שְׁלִיט"א שְׁנֵרוֹן מִזְרָחִי בְּגִימְטְרִיא בְּשֵׁאֵר אֲסַאד עִם הַמְּלִים. כִּינּוּן זֶה מוֹבָא מִבְּעַל הַטּוֹרִים 'כְּשִׁיפֶל יִשְׁמַעְיָאל בְּאַחֲרִית הַיָּמִים אֵז יִצְמַח בֶּן דָּוִד. וְכֵן מוֹבָא בְּמִלְבִּי"ם (דְּנִיָּאל יב ז) וּבְעֵת שֶׁיִּכְלָה נִפְץ יָד עִם קִדְשׁ, שְׁתַּכְלִינָה מִמְּשָׁלוֹת הַשָּׁרִים הָעוֹמְדִים עַל שְׁפַת הַיָּאוֹר, כִּי אֵז תִּתְחַיֵּל מְלָכוֹת שְׁמַיִם. וְכֵמָּה שׁוֹרוֹת קוֹדֵם בְּמִדְרָשׁ כְּתוּב רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר עֵתִיד הַקַּב"ה לְשָׂרוֹק לְדַבּוּרָה אֲשֶׁר בְּקֶצֶה יְאוּרֵי מְצָרִים, וּבְאִים וְעוֹשִׂים מְלַחְמָה בְּתוֹךְ מְצָרִים, וְהַמֶּלֶךְ שְׁמַנְהִיג אוֹתָם הוּא עֶבֶד שְׁמַרְדַּע עַל אֲדוֹנָו, וְכוּ', וּמִתְקַבְּצִים אֵלָיו אֲנָשִׁים שְׁמַרְדּוֹ עַל אֲדוֹנֵיהֶם, וְיוֹצֵאִים בְּמַעַט וּמְחַזְקִים מְלָכוֹת בְּגְבוּרָה. וְעַל מְרוֹם יִשְׂרָאֵל יַעֲלוּ וְכוּ'. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'בְּרִית מְנוּחָה (הַדְרָךְ הַשְּׁנִייה) וּבְזִמְנָה גְּאֻלָּה כְּתִיב, "וְסִכְסַכְתִּי מְצָרִים בְּמְצָרִים". וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְהַ"ג ר' יִצְחָק גִּנְזִבּוּרְג שְׁלִיט"א שְׁדַמְשֶׁק בְּגִיד קַהִיר בְּגִימְטְרִיא תשע"ב, שְׁנִזְכָּה בְּשָׁנָה זוֹ לְהַתְגַּבֵּר עַל ג' קְלָפוֹת הַלְלוּ, שֶׁהֵם מִמְּשָׁלוֹת הַשָּׁרִים הַיּוֹשְׁבִים עַל הַיָּאֵר כְּדַלְעִיל, וְתִצְמַח יְשׁוּעַתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְהוֹסִיף שְׁהַעֲקָר לְהַכְנִיעַ אֵת קְלַפַּת דְּמָשְׁק, כִּפִּי שֶׁהוֹרָה הָאֲדַמּוֹר "מַחְב"ד זצ"ל בְּמִלְחַמַת יוֹם הַכַּפּוּרִים כְּשֶׁהָיוּ קְרוֹבִים לְדְמָשְׁק, שֶׁיִּכְבְּשׁ אוֹתָהּ אֶפְלוּ לְיוֹם אֶחָד לְהַכְנִיעַ קְלַפְתָּהּ.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (יומא י) אָמַר רַבָּה בַר בַּר חֲנַה, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מְשׁוּם רַבִּי יְהוּדָה בַר אֶלְעָאי, עֵתִידָה רוּמֵי שְׁתַּפּוּל בְּיַד פְּרַס, קַל וְחֹמֶר מִמִּקְדָּשׁ רִאשׁוֹן, וּמָה מִקְדָּשׁ רִאשׁוֹן שְׁבַנְאָוָהוּ בְּגִי שָׁם וְהַחֲרִיבוּהוּ כְּשָׁדִים, נִפְלוּ כְּשָׁדִים בְּיַד פְּרַסִּים, מִקְדָּשׁ שְׁנִי שְׁבַנְאָוָהוּ פְּרַסִּים וְהַחֲרִיבוּהוּ רוּמֵיִם, אֵינּוּ דִין שְׁיִפְלוּ רוּמֵיִם בְּיַד פְּרַסִּים, אָמַר רַב, עֵתִידָה פְּרַס שְׁתַּפּוּל בְּיַד רוּמֵי. אָמַר לִיה רַב כְּהֵנָּה וְרַב אֲסִי לְרַב, בְּנָאֵי בְּיַד סְתוּרָאֵי, אָמַר לִיה, אֵין, גְּזִירַת מֶלֶךְ הִיא. וְרוֹאִים שֶׁהַמִּלְחָמָה לְעֵתִיד לְבָא הִיא בֵּין פְּרַס לְרוּמֵי, וְיֵשׁ מִחֻלְקַת מִי מְנַצֵּחַ. וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' צִיּוֹן סִיבוּנִי שְׁלִיט"א שְׁאֲחַמְדִּינִיג'אד בְּגִימְטְרִיא אֲסַלֵּם, אוֹתִיוֹת סַמַּא"ל, לְרַמֵּז שֶׁהוּא מוֹבִיל אֵת כָּל הָאֲסַלֵּם שֶׁהֵם יִשְׁמַעְיָאל, לְמִלְחַמַת גּוֹג וּמִגּוֹג, שֶׁהִיא מִלְחַמַת אָדוּם וְיִשְׁמַעְיָאל.

מוֹבָא בְּסִפְר 'קַרְנִים' שְׁבִהִיכְלוּ שֶׁל מְשִׁיחַ יֵשׁ תשע"ד חֲלוֹנוֹת, וְהַגְר"ש מֵאוֹסְטְרוֹפִלִי מוֹסִיף שָׁם שְׁתשע"ד בְּגִימְטְרִיא

קָרוּ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א
שתשע"ד נוטריקון **תְּשַׁעַת דָּוִד**, או **תשובו עד** ה' אלהיך.

וְכֵן בשנת תשע"ג השלמנו 3323 שנים מגאולת מצרים ומתן תורה,
והמספר הזה הוא המספר של הפסוק שנגאמר בנבואת יחזקאל
על גוג ומגוג (יחזקאל לח, כג) **"והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני
גוים רבים וידעו כי אני הוי"ה"**. והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני
שליט"א **שתשע"ג** נוטריקון **תְּשַׁעַה גדולה**.

כֵּן נסח התפלה שועת עניים אתה תשמע. ר"ת **תשע"א**. והוסיף
הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שיש רמז על השבע של
תשע"ב בכתוב (שמות טז, יב) **"וּבְבֹקֶר תִּשְׁבְּעוּ לַחֵם"** וידעתם כי אני
ה' אלֵהֵיכֶם". כי **"בֹּקֶר"** מרמז על הגאולה, וכן **ידעת** ה' היא סוד
הגאולה, לדעת את הוי"ה. והוסיף הרה"ג ר' משה מזרחי שליט"א
ששנת תשע"ב מרמזת בפסוק המדבר על השפעת הממון מיוסף
לאחיו. (בראשית מד, א) **"וַיִּצְוּ אֶת אֶשֶׁר עַל בֵּיתוֹ לֵאמֹר מִלֵּא אֶת
אֲמֹתַחַת הָאֲנָשִׁים אֲכַל כֹּאשֶׁר יוֹכְלוּן שָׂאת וְשִׁים כֶּסֶף אִישׁ בְּפִי
אֲמֹתַחַתוֹ"**. בדלוג שתי אותיות. ויש בפסוק הזה גם רמז של
חֹתֶם אָמֵת, המסמל את השפעת יוסף, בסוד חֹתֶם הַבְּרִית, כמו
שאומרים **וְעַל בְּרִיתְךָ שְׁחַתְמֵת בְּבִשְׁרֵנוּ**. דבשנה זו מתחילה
השפעת השבע של משיח בן יוסף לצד הקדשה. וזה הטעם שיוסף
השיב כספיהם באמתחותיהם, לרמז להם שהשפעת הממון באה
ממנו, דיוסף הוא היסוד שמשפיע את השפע למלכות. וכן חֹתֶם
מרמז בכתוב (בראשית מג, יח) **"הַכֶּסֶף הַשֵּׁב בְּאֲמֹתַחַתֵינוּ בְּתַחֲלָה"**
בדלוג הפוך של ג' אותיות.

כְּתוּב (דניאל ח, יג) **"עַד מֵתֵי הַחֲזוֹן הַתְּמִיד וְהַפֶּשַׁע שְׁמֵם תֵּת
וְקֹדֶשׁ וְצָבָא מֵרְמָס: וַיֹּאמֶר אֵלַי עַד עָרֵב בֹּקֶר אֲלַפִּים
וְשִׁלֵּשׁ מֵאוֹת וְנִצְדַק קֹדֶשׁ"**. ומבאר רש"י שם ראיתי פתח בשם
רבינו סעדיה **"עַד עָרֵב בֹּקֶר"**, עַד שִׁבְּאָ אוֹתוֹ הָעָרֵב שֶׁנֶּאֱמַר
בו **"וְהָיָה לְעַת עָרֵב יְהִי אֹר"**, ובטוחים אנו כי דבר אלֵהֵינוּ
יקום לעולם לא יפיר. ואני אומר כי הערב והבקר האמור
כאן גימטריא הוא. והרה"ג ר' בערל איזנבלט שליט"א רוצה לומר
רש"י מרמז על הגימטריא **"לְעַת עָרֵב"** בגימטריא **תשע"ב**.

ודברי ר' סעדיה גאון שמזכיר רש"י נמצאים גם במדרש (ב"ר כא, א)
"עַד עָרֵב בֹּקֶר" ר' עזריה ור' יונתן בשם ר' יצחק בכל מקום
שִׁישׁ עָרֵב אֵין בֹּקֶר וְכָל מְקוֹם שִׁישׁ בֹּקֶר אֵין עָרֵב. אֵלֵא
לְכַשְׁיַעֲשֵׂה עָרֵבוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל בֹּקֶר. וְרוֹאִים שֶׁהַגְּאֻלָּה הִיא בְּסוּד
עָרֵב שֶׁנֶּהֱפַךְ לְבֹקֶר וְלֵאמֹר. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרַשׁ פְּלִיאָה מֵתֵי יָבֵא
מְשִׁיחַ, אָמַר לָהֶם **"וַיְהִי עָרֵב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי"**. זֶה בְּרוּר
שֶׁהוּא רְמִז לָהֶם עַל הָאֵלֶף הַשְּׁשִׁי לְבְרִיאָה שֶׁהוּא כְּנֶגֶד הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי

שֶׁל בְּרִיאַת הָעוֹלָם, וְבֵאֵר הַרְה"ג ר' יוֹסֵף שִׁינְבֵּרְגֶר שְׁלִיט"א שֶׁהוּא
רְמִז שְׁכַשְׁיַעֲשֵׂה עָרֵב **"וַיְהִי עָרֵב"** הֵינּוּ זְמַן מְנַחֵה גְדוֹלָה, אֵז נִזְכָּה
לְגֻאֻלָּה שֶׁנִּמְשָׁלָה לְבֹקֶר, **"וַיְהִי בֹקֶר"**.

וְכֵן מובא בשם ראש ישיבת מיר הגרא"י פינקל זצ"ל, הובא
בהקדמת הספר 'תמר דבורה' שנדפס בשנחאי בשנת תש"ה,
שבשנת ת"ש כשפרצה השואה התחילה תקופת גאולה בעתה.
כעין זה מובא בשם האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל (גליון 'בצילא
דמהמנותא' צאנז אמור תש"ע) שבשואה התחיל זמן דבעתה. וכן

הדפיסו דבריו מה שאמר בשיעור חומש רש"י בשנת תשל"ה (ויצא)
כמה שנים אחרי שנת ת"ש כבר לא היו יכולים בני ישראל
לגשת גם לכותל המערבי, ולקבר רחל. טעם הענין בזה,
משום דבאמת הגאולה היתה צריכה להתחיל בשנת ת"ר,
וכבר בשנת תקע"ה במלחמת נפוליון היה צריך להתחיל
ההכנה לביאת המשיח. דבר זה ברור כשמש אצל, ואיני
אומר זאת בתורת השערה, אלא מידיעתי שבאמת כן הוא.
שאכן אז היה הזמן מסוגל להיות זמן פקידה, אלא שאחרו
את זמן הפקידה לעוד מאה שנים עד לשנת ת"ש. מצוי אצלי
ספר קדום שהוא פירוש על דניאל שחיברו רבי יוסף אבן
יחייא מגולי ספרד, והיה אביו של בעל שלשלת הקבלה,
וכותב שם בביאור החשבון המרומז בפסוק **"וַיֹּאמֶר אֵלַי עַד
עָרֵב בֹּקֶר אֲלַפִּים וְשִׁלֵּשׁ מֵאוֹת וְנִצְדַק קֹדֶשׁ"**, כי בסוף
החמשת אלפים ושבע מאות שנה לבריאת העולם בקירוב,
אם מעט קודם או מעט אחר כך יבא קיצנו בעזרת ה'. כבר
הראתי זאת בשעתו להרה"ג ממונקאטש זצוק"ל שהוא דבר
חידוש שיכתוב הקץ על הרבה שנים רחוק ומופלג מזמנו.
שהרי בדרך כלל כל מחשבי הקיצים היו רגילים לחשב את
הקץ באופן שיהיה קרוב לזמנם ולדורם, כמו שרואים
בפרש"י לדניאל. והרי זו נבואה ברורה ביותר, ומה הכרחו
לכתוב או מעט אחר כך, אין זאת אלא שרוח ה' דיברה בו
ומילתו על לשונו, שהיה ברור אצלו שביאת המשיח לא
יהיה לפני שנת ת"ש כי אם לאחריה. ואף שכתב שם או
מעט אחר כך וכבר עברו לפנינו שלושים וחמש שנה, לפי
ערך אלפי השנה שמבריאת העולם הרי זה מעט שנים.
מישום הכי כאשר ראו והרגישו אומות העולם שקרבה ובאה
עת הגאולה התגברו ברשעם ולא הניחו לבני ישראל להגיע
לכותל המערבי מערת המכפלה וקבר רחל. וכאשר מתקרב
יותר זמן הגאולה ומן השמים כבר רוצים שישובו בנים
לגבולם, עזר הקב"ה שכבר יכולים לבוא אל הכותל המערבי

ולצעוק אל רחל אימנו. ואם היו יכולים ליכנס אל תוך מערת המכפלה ולא רק למבנה שעליו, כבר היה משיח בא.

וכן שמעתי בשם הגר"ש אַלְיָשִׁיב שליט"א בשם חמיו הרה"ג ר' אריה לוי זצ"ל שיש בידם מסורת שאם יבנו את חרבת רבי יהודה החסיד בירושלים זה סימן שקרובים לבנין בית המקדש. ודבר זה התקיים בימינו. וידוע שהערבים התנגדו בתקף לשיקום חרבת רבי יהודה החסיד. וכן פרסם לאחרונה בשם הגר"ח קניבסקי שליט"א (יתד נאמן "ח חשוון תשע"ב) שאנו נמצאים כיום בסוף תקופת עקבתא דמשיחא. וכן שמעתי בשם מקרבו הרה"ג ר' אליהו מן שליט"א שבשמיטה הקודמת הגר"ח אמר לכמה נדיבים של קרן השביעית, שזו השמיטה האחרונה שהם יכולים לזכות במצוה. וכן שמעתי מיהודי שנולד לו "לע ילד פגוע מח בימים האחרונים ונכנס שבור להגר"ח שליט"א, ואמר לו שלא יקח הרבה זמן עד שמישח יבא. וכן שמעתי שהמשיח הגר"ח דן סגל שליט"א דבר לאחרונה, שאנחנו נמצאים בזמן הערב שהגאולה בפתח, והזכיר את הפסוק "הסרו את אלהי הנכר אשר בתככם והטהרו". וכן שמעתי ממקור מסמך ששמע מהגר"ח גריינימן שליט"א שהמשיח עומד להגיע בקרוב. (הדברים נאמרו

למשפחת מחותנו שנפטר לאחרונה.)

וכן מובא בפרקי דרבי אליעזר (פרק ל) עתידין בני ישמעאל לבנות ערים החרות בארץ ישראל ויפנו הדרכים באחרית הימים. וראוי לצין את המעשה שמובא בספר אוצרות אחרית הימים (קנג) שפעם בעת שהרה"ג ר' זרח ראובן ברנרמן זצ"ל היה אצל הרה"ג ר' יהושע ליב דיסקין זצ"ל, שמעו את צפירת הרפכת שהחלה אז לראשונה לנסע לירושלים, והגר"ל דיסקין אמר כבר מפנים את הדרכים וזמן הגאולה קרב. ומה נאמר היום שכבר יש רפכת בתוך ירושלים שעוברת על יד מקום המקדש, ורואים בחוש שהקב"ה מכין את הדרכים לעולי הרגלים בקרוב.

מובא בספר 'דגל מחנה אפרים' (בשלח) איתא באגרת הקדש של אא"ז זללה"ה הנדפס בספר הקדוש של הרב מפולנאי ע"ה ששאל הבעש"ט למשיח איתי מר, והשיב כשיתגלה תורתך ויפוצו מעינותיך חוצה. וזה יש לומר שמרמז בפסוק ובני ישראל יוצאים מן הגלות בריש גלי, ברי"ש ראשי תבות רבי ישראל בעל ש"ם. גל"י היינו כשיתגלה תורתו ויפוצו מעינותיו אז יפקון מן גלותא. וכן בעש"ט בהפוך אותיות תשע"ב, כי אותיות ט' ות' מתחלפות באותיות דטלנ"ת. או באפן אחר הבעש"ט אותיות ה' אלפים תשע"ב. או

בתשע"ה. והוא גם מרמז על גאולת בעתה, בשעתה ובזמנה. וכן האדמו"ר הבעש"ט זצ"ל עם המלים בגימטריא תשע"ב. וכן חלופ האותיות ט' ות' באותיות דטלנ"ת שהן אותיות הלשון מרמז על הגאולה בתשע"ב. כפי שהבאנו את נסח התפלה, וכל לשון לך תשבע אותיות תשע"ב. וכן הלשון היא סוד השבועה דרפה רמז הגר"א את הקץ שלו. ויוצא שגם הבעש"ט רמז את הקץ בשמו שזהו עצמותו ומהותו, דרך סוד הלשון שהיא סוד השבועה, ויש לנו כאן חבור נפלא בין הבעש"ט לגר"א בסוד הגאולה בתשע"ב. וכן ידוע שבעל ה'תניא' דרש את הפסוק (תהילים נה, יט) "פדה בשלום נפשי" כשיצא מהפלא ב"ט כסלו, ואמר שמיום זה אפשר להתחיל להפיץ פנימיות התורה בכל דרך ולא לחשש מהאוסרים. וכתבו לי ש"ט כסלו תשע"ב בגימטריא "פדה בשלום נפשי". היינו ששנה זו היא ההשלמה של מה שהתחיל אז, כפי שבארנו על הבעש"ט.

עין בספר 'ישר לבב' מבעל המ'שנת חסידים', ובפתיחה לספר 'דרכי נעם' שפרסמו קץ על שנת תקמ"א, כי חלקו את האלף הששי לשתיים עשרה שעות במקום לעשרים וארבע שעות, ולפי זה יוצא זמן מנחה גדולה שהצל נוסה למערב בתקמ"א, ועין בתוספות (ר"ה ח ד"ה לתקופות), ובשור'ת 'חתם סופר' (ח"ו סא.) וב'אור החיים' (ויקרא ו, ב) שצריך לחלק את האלף לעשרים וארבע. וכן מובא בספר המאמרים מהרש"ב מליובאוויטש (תרי"ג) שמחלקים את האלף לעשרים וארבע, לכן בשנת של"ג כשהתחיל השליש השלישי של הלילה, התגלה הארז"ל, ובשנת ת"ק כשזרח הבקר התחיל להתנוצץ אורו של תורת הבעל שם טוב. והוסיף הרה"ג ר' יהונתן ג. שליט"א שלדת הבעש"ט היתה בח"י באולול תנ"ח. שעה קודם הנץ החמה של האלף הששי, היינו זמן עלות השחר.

מצינו בזהר (שמות יז) אין לך גלות קשה לישראל כמו גלות ישמעאל. ולכאורה הבאנו את הגמרא (שבת יא.) תחת ישמעאל ולא תחת נכרי, ומבאר רש"י ולא תחת נכרי, אדומים, שהיו רשעים יותר. נראה לבאר על פי דברינו שבאפן כללי ישמעאל הם פחות גרועים, אבל גלות ישמעאל תהיה יותר קשה מכל הגליות בגלל שהיא תהיה התקופה של חבלי משיח שצריכה להיות בצל צלמון כדלעיל. והרה"ג ר' שמעון זיאת שליט"א באר שאדום פחות קשה לגוף, אבל הוא רשע יותר גדול מישמעאל משום שהוא גם מחטיא את ישראל, וגדול המחטיאו יותר מן ההורגו. וכן מובא במהרש"א (ב"ב ע"ד) בכל דור מיום שעמדה מלכות הרשעה גזרו עלינו שלא יעסקו בתורה ומצוות וכו', הדר אתא מלכות

ישמעאל כמו שראינו בכל דור על הרב במלכי ישמעאל שהיו מלכי חסד נתנה רשות לכל אדם לקבל על תורה ומצותיה. וכן מצינו בגמרא (מנחות צח. עם ביאור הרבנו גרשום שם) שחקקו על שער המזרח של בית המקדש השני את צורת שושן הבירה, כאות הכרת הטוב למלכות פרס שנתנו להם רשות לבנות את בית המקדש. ורואים שמלכות פרס השיכת לישמעאל, כמובא במלבי"ם (יחזקאל לח, ה), אין לה התנגדות לבית המקדש, והפירו להם טובה על בנין בית המקדש.

וכן מובא בפרוש הרמב"ן על שיר השירים (שה"ש ח, ב הובא בכתבי רמב"ן ח"ב הוצאת מוסד הרב קוק) "האלף לך שלמה" רמז בכאן על ימות המשיח שיהא אלף שנים, הוא האלף הששי משנות עולם, "ומאתים" מן האלף הזה "לנוטרים את פריו" לשומרי שכר התורה והמצוה, רצה לומר שיהיה תחית המתים באלף הששי קודם מאתים שנה, ותגלה הגאולה והישועה. רואים שהרמב"ן למד מהפסוק "ומאתים לנוטרים את פריו" שלפחות מאתים שנה בתוך האלף הששי תהיה תקופת שכר שתבא לאחר סיום תהליכי הגאולה. ואם תקופת גאולה בעתה היא מאה שנה כפי שהבאנו מהזהר הרי היא התחילה בשנת תש"א. וכן מובא בפרוש ז"ו הזהר' על שיר השירים בשם הרמ"ק שבשנת ה' אלפים ת"ת יהיה הזמן של תחית המתים בעתה שחייב כבר להיות. וכן הכתוב (יחזקאל ז, ב) "קץ בא הקץ על ארבע כנפות הארץ: עתה הקץ עליך". בגימטריא ת"ת. שאז מסתיימת תקופת הקץ דבעתה, "עתה הקץ עליך". היינו לאחר ש"קץ בא הקץ על ארבע כנפות הארץ", תסתיים תקופת הקץ בשנת ת"ת.

במאמר המסגור שמעתי בשם אחד מגדולי המקבילים שליט"א בענין בגינת הארץ בימינו דרך הציונות ומדינת ישראל, וגם דרך הישמעאלים שבונים את הארץ מהפסוק שמקבילים מכל העולם בגלל הסכמי אוסלו וכו', שכל זה הוא סוד הנסירה שבאה קדם הגאולה שהיא בסוד הנשואין. דנסירה היא בחינת אבא ואמא שמכינים את בתם לנשואין, והאור של אבא יורד ישר לבת שהיא בחינת מלכות, והנסירה נקראת בגין המלכות. וכן בגינת הארץ וכו' היא הכנה לגאולה שנועשית גם דרך הקלפות, ואותה הכנה שעושים הציונים, עושים גם הישמעאלים. והכנה לגאולה היא לא אתחלתא דגאולה כמו שאחרים טענו, כמו

שצחצוח המנועלים לשבת אינו אתחלתא דשבת, ואין כאן המקום להאריך. ולפי זה מבאר שקדם גאלת בית שני היתה נסירה בגס פורים שהשתלשל דרך המן שנתן עצה לאחשורוש להרג את ושתי. וכן מובא במלבי"ם (אסתר ג, א) שהמן היה זה שיעץ לאחשורוש לקבץ בתולות ולמצא מלכה חדשה, ובה הוא בעצמו גרם שאסתר תנשא לאחשורוש, ותפר את מזמותיו להרג את כלל ישראל. כל זה היה האור של אבא בסוד סיום הנסירה, כמובא ב'שער הפנונת' להאריז"ל על פורים. ובארנו במאמר 'סוד החצי' שבמגלת אסתר לא מזכרת הלשון ארץ, רק מדינה שהיא מלשון דין והיא בגימטריא חצי. לרמז על סוד הנסירה שמנסרת את חצי הדינים. וכן בארנו שלא מזכרת כלל המלה 'ישראל' במגלת אסתר, ד'ישראל' מסמל את זעיר אנפיו, שהיה ישן בכל תקופת פורים בבחינת התרדמה שה' הפיל על אדם הראשון כשבנה את חנה. וממילא 'ישראל' כפיכח אינו קים במגלת אסתר. וכך השתלשל בגשמיות גם בזמננו שיש מדינה דרך הקלפות שהיא בסוד הנסירה שמכינה את הגאולה, ואף על פי שנתנו למדינה שם ישראל, הישראל האמתי נמצא בתרדמה, כמו בתקופת פורים. וכן השתלשל שהמלך שמלך בארה"ב נקרא אב"מ ר"ת ארור המן ברוך מרדכי, דסוד הכושים הוא סוד הפורים, ומתגלה בעולם האור של אבא לסים את הנסירה לקראת הבית השלישי שיבנה במהרה בימינו אמן. וכן ארור המן או ברוך מרדכי, כל אחד מהם בגימטריא ברק חוסיין אוזאמה. וכן שתי האותיות הראשונות של אב"מ ר"ת ארור ברוך. ומרמזות על חדש אב שהוא חדש החרבון, והוא ר"ת אדום בגל שהחריבו את שני בתי המקדש כמובא בשל"ה. וכן שמעתי מדודי ר' משלם לאטץ שליט"א שאב"מ ר"ת אתה בחרתנו מכל העמים, שבזמנו נזכה במהרה בימינו לראות את עליונות ישראל על העמים. וכן סוד הגאולה הוא סוד הארת עטרת היסוד, כפי שהבאנו לעיל מה'לשם'. וכן סוד הגאולה הוא סוד השכ"ה גבורות ממתקות שהוא סוד הכושים כדלעיל, כמובא ב'שער הפנונת להאריז"ל' (ח"א רלא) ותכונן פי ר"ת השיבה שופטינו פבראשונה הוא שכ"ה והם בחי' שכ"ה גבורות. וכן נהר גיחון שקשור עם הגאולה כדלעיל, קשור עם כוש, כמו שכתוב (בראשית ב, יג) "ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב את כל ארץ כוש".

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982.

או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישה [סוד חיי האישות לאור הקבלה לנשואים בלבד], או את הגליון השבועי, ישלחו בקשה לכתובת המייל.